

Τρία Ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τις νεοφανείς αιρέσεις

π. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αιρέσεων

Ὅσάκις παρουσιάζεται κάποιο πρόβλημα μέ εισαγόμενες ἢ γηγενεῖς αιρέσεις ἢ παραθρησκευτικές ομάδες στήν πατρίδα μας, οἱ Ἕλληνες πολῖτες καί τά ΜΜΕ ἀπευθύνονται στήν Ἐκκλησία καί ζητοῦν πληροφορίες, ἐνημέρωση καί βοήθεια ἢ ἀπαιτοῦν τήν ἀντιμετώπισή του. Καί βεβαίως, μέχρις ἐνός σημείου καλά κάνουν, γιατί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας καί λόγο ἔχει ἐν προκειμένῳ, ἀλλά καί μέσα νά βοηθήσει καί δυνατότητες δοκιμασμένες γιά νά περιφρουρήσει τό ποιμνιό της ἀπό μιά τέτοια ἀπειλή.

Ὅμως, μ' αὐτό τόν τρόπο δίδεται ἡ ἐσφαλμένη ἐντύπωση ὅτι τό πρόβλημα τῶν νεοφανῶν αιρέσεων καί τῆς παραθρησκείας σήμερα ἀποτελεῖ ἀποκλειστική ἀρμοδιότητα τῆς Ἐκκλησίας. Μάλιστα πρό πολλῶν ἐτῶν, ἀρμόδιος Ἕλληνας ὑπουργός, στόν ὁποῖον εἶχε ἀπευθυνθῆ ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἶχε ἀπαντήσει, ὅτι «μεῖς δέν ἐμπλεκόμεθα σέ τέτοια θέματα».

Ἡ ἐσφαλμένη αὐτή ἐντύπωση προέρχεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἐπικρατεῖ ἄγνοια τοῦ προβλήματος, καθόσον τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἓνα ἀποκλειστικά θρησκευτικό φαινόμενο. Ἐχει ὁμως διεθνῶς ἀναγνωρισθῆ ὅτι ἡ δραστηριότητα πολλῶν νεοφανῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων (οἱ ὁποῖες στό ἐξωτερικό ἀποκαλοῦνται σέκτες) ἀποτελεῖ μέγα κοινωνικό πρόβλημα καί ἀπειλή γιά τό ἄτομο καί τό κοινωνικό σύνολο, ἀλλά καί γενικώτερα γιά τόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό. Ὅχι τυχαίως, πολλές ἀπ' αὐτές τίς «σέκτες» ἐχαρακτηρίστηκαν ἀπό ἐπισήμους εὐρωπαϊκοῦς φορεῖς ὡς «καταστροφικές λατρεῖες», «ὀλοκληρωτικές ομάδες», «ψυχολατρεῖες» ἢ «ἐλευθεριοκτόνες ομάδες».

Ἐδῶ θά περιορισθοῦμε σέ τρία ἐπίσημα κείμενα - Ψηφίσματα τοῦ Ευρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, πού δηλώνουν πῶς βλέπουν καί πῶς ἀντιμετωπίζουν τό πρόβλημα ἐπίσημα καί θεσμοθετημένα Ὅργανα τῆς Ευρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, γιά νά καταλήξουμε στόν ἔντονο προβληματισμό μας, γιατί στήν Ἑλλάδα ἐξακολουθοῦμε νά μήν τό ἀντιμετωπίζουμε οὐσιαστικά.

α) Πρῶτο Ψήφισμα τοῦ Ευρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου (22.5.1984)

Ἦδη τό 1984 τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως Cottrell καί μέ ἀφορμή τήν δραστηριότητα τῆς παραθρησκευτικῆς ὀργανώσεως τοῦ Σάν Μυούνγκ Μούν καί «τήν ἀναταραχή πού προκαλεῖται ἀπό τήν δραστηριότητα τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς», ἐκδίδει τό πρῶτο τοῦ Ψήφισμα. Στό σκεπτικό τοῦ Ψηφίσματος ἐπισημαίνεται ὅτι τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο λαμβάνει ὑπόψη του «τίς ἀνησυχίες πολιτῶν καί οἰκογενειῶν στήν Κοινότητα ὅσον ἀφορᾷ τίς δραστηριότητες ὀρισμένων νέων ὀργανώσεως πού κινοῦνται κάτω ἀπό τήν προστασία τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον οἱ μέθοδοί τους συντελοῦν στήν παραβίαση τῶν ἀνθρωπίνων καί ἀστικῶν δικαιωμάτων καί εἶναι ἐπιζήμιες γιά τήν κοινωνική θέση τῶν ἀτόμων πού ἀφοροῦν» (ἄρθρον Α').

Στήν συνέχεια, τό Ψήφισμα ἐπισημαίνει «ὅτι τά μέλη τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν μέ τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν ὡς τώρα ζωή τους, ἀντιμετωπίζουν προβλήματα στό κοινωνικό ἐπίπεδο καί στόν τομέα τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, τά ὁποῖα θά μπορούσαν νά ἔχουν ἀρνητικές συνέπειες τόσο γιά τά ἄτομα αὐτά, ὅσο καί γιά τήν κοινωνία καί τό κοινωνικό σύστημα» (ἄρθρον Ε') (οἱ ὑπογραμμίσεις δικές μας).

Μετά ἀπ' αὐτές τίς ἐπισημάνσεις τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κρίνει ἀναγκαῖο καί προτείνει στά Κράτη - μέλη, μεταξύ τῶν ἄλλων καί τά ἐξῆς:

α) Νά ἐξετάσουν τήν διαδικασία πού ἀκολουθεῖται στό θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν, τόν κοινωφελῆ ἢ μή χαρακτήρα τους καί «τή χορήγηση σέ αὐτές φορολογικῶν ἀπαλλαγῶν» (ἄρθρον ΣΤ', 1, α').

Ἐδῶ πρέπει νά σημειώσωμε ὅτι συχνά οἱ ὀργανώσεις αὐτές ἐπιτυγχάνουν τήν ἀναγνώρισή τους ὡς θρησκευτικῶν ομάδων ἢ μειονοτήτων ἢ κοινωφελῶν ἰδρυμάτων μέ ἀποτέλεσμα τήν ἀπαλλαγή τους ἀπό τήν φορολογία τεραστίων κεφαλαίων, τά ὁποῖα διακινοῦνται καί πρός τό ἐξωτερικό καί προέρχονται βεβαίως ἀπό τήν ἐκμετάλλευση τῶν θυμάτων τους.

β) Νά προβοῦν στήν «σύσταση ὑπηρεσιῶν παροχῆς βοήθειας, οἱ ὁποῖες νά παρέχουν στά μέλη νομικές συμβουλές κατά τήν ἀποχώρησή τους ἀπό τίς ὀργανώσεις αὐτές καί ἐνίσχυση κατά τήν ἐπανένταξή τους στήν κοινωνία καί στό χῶρο ἐργασίας» (ἄρθρον ΣΤ', 1, στ').

Καί ἐδῶ πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι τό Ψήφισμα γνωρίζει καλά τίς ἀρνητικές συνέπειες πού συνοδεύουν τά θύματα κατά τήν ἔνταξή τους, ἀλλά καί κατά τήν τυχόν ἀποχώρησή τους ἀπό τίς ὀργανώσεις αὐτές. Οἱ συνέπειες αὐτές εἶναι ψυχικές, οικονομικές, διανοητικές, οικογενειακές καί κοινωνικές, γι' αὐτό καί τό Ψήφισμα θεωρεῖ ἀναγκαῖα τήν νομική καί κοινωνική κάλυψη τῶν θυμάτων κατά τήν πραγματικά δύσκολη ἐπανένταξή τους στό κοινωνικό σύνολο. Πρέπει δέ νά ληφθῆ ὑπόψη ἡ ψυχολογική βία καί οἱ ἀπειλές πού χρησιμοποιοῦνται ἐκ μέρους τῶν ὁμάδων αὐτῶν πρὸς τά θύματά τους σέ περίπτωση ἀποχωρήσεώς τους, ἀλλά καί ἡ διεργασία τῆς πλήρους ἐξαρτίσεως ἀπό τήν ὀργάνωση, τήν ὁποία ἔχουν ὑποστειῖ μέσα σ' αὐτήν τά ἴδια τά θύματα, δεδομένου μάλιστα ὅτι μέ διαφόρους «χειρισμούς» ἐπιτυγχάνεται ἡ πλήρης ἀλλοίωση τῆς προσωπικότητός τους.

γ) Καλεῖ τήν Ἐπιτροπή «νά ἐπεξεργασθεῖ διαδικασίες πού νά ἐξασφαλίζουν, ὑπό τίς παροῦσες συνθήκες, ἀποτελεσματική προστασία τῶν πολιτῶν τῆς Κοινότητος» (ἄρθρον ΣΤ', 3, β').

δ) Ἰδιαίτερη μνεία κάνει τό πρῶτο Ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου γιά τήν ἐξασφάλιση «κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῶν ἀτόμων πού ἐξαρτῶνται καί ἀπασχολοῦνται» στίς ὁμάδες αὐτές, (ἄρθρον ΣΤ', 5, ι'). Ἡ ἐπισήμανση αὐτή εἶναι ἰδιαίτερος σημαντική, καθόσον τά θύματα τῶν ὁμάδων αὐτῶν ἀπασχολοῦνται σέ πολύωρες καί ἐξαντλητικές, πολλάκις δέ καί ταπεινωτικές ἀπασχολήσεις, χωρίς οὐδεμία ἀμοιβή ἢ κοινωνική ἀσφάλιση. Γι' αὐτό καί μέ τήν τυχόν ἀποχώρησή τους ἀπό τήν ὁμάδα βρίσκονται κυριολεκτικά στόν δρόμο, χωρίς πόρους καί περίθαλψη, κατεστραμένα συνήθως πνευματικά, ψυχικά, ἐπαγγελματικά, οικογενειακά, κοινωνικά καί οικονομικά.

ε) Τό ἐν λόγῳ Ψήφισμα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου, τέλος, ἀπευθύνει ἐκκλήση πρὸς τίς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης νά λάβουν σοβαρά μέτρα γιά τήν προστασία τῶν πολιτῶν ἀπό τίς «μηχανορραφίες» αὐτῶν τῶν ὁμάδων καί τήν «φυσική καί ψυχολογική βία πού ἀσκοῦν». Συγκεκριμένα, ζητεῖ ἀπό τίς εὐρωπαϊκές κυβερνήσεις «νά μεσολαβήσουν γιά τήν ἐπεξεργασία ἀνάλογων συμφωνιῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, πού θά παράσχουν στό ἄτομο μιά ἀποτελεσματική προστασία ἀπό τίς ἐνδεχόμενες μηχανορραφίες αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων καί ἀπό τή φυσική καί ψυχολογική βία πού ἀσκοῦν» (ἄρθρον ΣΤ', 6), (ὑπογραμμίσεις δικές μας).

Ἐξ ὅλων τούτων προβάλλει σαφέστατα ὁ κοινωνικός χαρακτήρας τοῦ προβλήματος καί κατονομάζονται οἱ ἀρμόδιοι γιά τήν ἀντιμετώπισή τους φορεῖς, πού δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τίς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν - μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως μέ τίς ἐπί μέρους Ὑπηρεσίες τους.

β) Δεύτερο Ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου (29.2.1996)

Τό ἔτος 1996 τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ἐπανερχεται στό πρόβλημα τῆς δραστηριότητος τῶν αἰρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων καί μάλιστα μέ ἰδιαίτερα ἔντονο τρόπο αὐτή τή φορά.

Πρωτίστως ἐπισημαίνει ὅτι «οἱ δραστηριότητες τῶν ὁμάδων τῶν σεκτῶν ἢ τῶν ἐνώσεων τύπου σεκτῶν ἀποτελοῦν φαινόμενο σέ πλήρη ἄνθηση, ὑπό πολυποικίλες μορφές, σ' ὁλόκληρο τόν κόσμον» (ἄρθρον Γ').

Στήν συνέχεια, διαπιστώνει ὅτι πολλές παραθρησκευτικές ὀργανώσεις ἀναπτύσσουν περισσότερες ἀπό εἴκοσι ἐγκληματικές δραστηριότητες, ἀπειλητικές τόσο γιά τό ἄτομο ὅσον καί γιά τό κοινωνικό σύνολο. Γράφει τό κείμενο: «ὀρισμένες σέκτες, πού δροῦν στό πλαίσιο διασυνοριακοῦ δικτύου ἐντός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἐπιδίδονται σέ παράνομες ἢ ἐγκληματικές δραστηριότητες καί σέ παραβιάσεις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως σέ κακομεταχείριση, σεξουαλική βία, ἐγκλεισμούς, σωματεμπόριο, ἐνθάρρυνση ἐπιθετικῆς συμπεριφορᾶς, μέχρι καί σέ προπαγάνδα ρατσιστικῶν ἰδεολογιῶν, σέ φορολογικές ἀπάτες, μεταφορές κεφαλαίων, ἐμπόριο ὀπλων, διακίνηση ναρκωτικῶν, παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς ἐργασίας, ἢ σέ παράνομη ἄσκηση τῆς ἰατρικῆς κλπ». (ἄρθρον Ε').

Ἐδῶ πρέπει νά ποῦμε ὅτι ἡ μεγάλη αὐτή ἐγκληματική δραστηριότητα πολλῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων κρύπτεται συνήθως κάτω ἀπό μιά ποικιλία προσωπείων, μέ τά ὁποία δραστηριοποιοῦνται, θρησκευτικοῦ,

φιλανθρωπικού ή φιλοσοφικού χαρακτήρος ή ως κινημάτων για την ειρήνη, τα ανθρώπινα δικαιώματα και την θρησκευτική ελευθερία.

Περαιτέρω, τό Ψήφισμα καλεῖ τά κράτη-μέλη νά «έξασφαλίσουν ὅτι οἱ δικαστικές ἀστυνομικές ἀρχές θά προβαίνουν σέ ἀποτελεσματική χρήση τῶν ὑπαρχόντων σέ ἔθνικό επίπεδο νομικῶν διατάξεων καί μέσων καί θά συνεργασθοῦν ἐνεργῶς καί στενότε-ρα, ἰδίως δέ στό πλαίσιο τῆς Ευγοροί, γιά νά καταπολεμήσουν τίς παραβιάσεις τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τῶν ἀτόμων, τίς ὁποῖες διαπράττουν ὀρισμένες σέκτες» (ἄρθρον Ε', 2).

Τέλος, τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, λαμβάνοντας ὑπόψιν, ὅτι πολλές παραθρησκευτικές ὁμάδες χρησιμοποιοῦν θρησκευτικά προσωπεῖα γιά τά ἐξαπατοῦν τίς ἀρμόδιες κρατικές Ἀρχές καί νά ἐπιτύχουν φορολογικές ἐλαφρύνσεις, θεωρεῖ ὅτι δέν πρέπει νά τούς παραχωρεῖται αὐτομάτως ἡ ἀναγνώριση τοῦ θρησκευτικοῦ καθεστῶτος. Στό ἄρθρο Ε', 4 τό Ψήφισμα «καλεῖ τίς κυβερνήσεις τῶν κρα-τῶν μελῶν νά μή καταστήσουν τή χορήγηση τοῦ θρησκευτικοῦ καθεστῶτος αὐτόματα καί νά μελετήσουν, σέ περιπτώσεις πού σέκτες ἐμπλέκονται σέ σκοτεινές ἢ ἐγκληματικές δραστηριότητες, τήν ἄρση τοῦ καθεστῶτος τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, πού τούς παρέχει φορολογικά πλεονεκτήματα καί κάποιας μορφῆς νομική προστασία».

Ποιά ἄραγε ὑπῆρξεν, μέχρι σήμερα, ἡ ἀνταπόκριση τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν φορέων τῆς Πατρίδος μας στά κελεύσματα καί τίς προτροπές αὐτές τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου; Διότι ἀπ' ὅ,τι γνω-ρίζομε, τά μέν ἑλληνικά δεδομένα γιά τήν δραστηριότητα τῶν διαφόρων «σεκτῶν» εἶναι καί στήν Πατρίδα μας τά ἴδια μ' ἐκεῖνα τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης ἡ δέ ἀντίδραση τῶν ἑλληνικῶν κρατικῶν φορέων εἶναι ἰσχνή ἔως ἀνύπαρκτη. Ἐνῶ, δηλαδή, σέ ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης ἔχουν συσταθῆ εἰδικές Ἐπιτροπές παρα-κολουθήσεως τοῦ φαινομένου καί λήψεως συγκεκριμένων μέτρων, ἐνῶ ἀπό εὐρωπαϊκά Κοινοβούλια ἔχουν συνταχθῆ καταστάσεις ἐπικινδύνων αἰρετικῶν ὁμάδων (Γαλλία, Βέλγιο, Ἰταλία) καί ἔχουν συγκροτηθῆ ἀστυνομικές ὑπηρεσίες γιά τήν παρακολούθηση τῆς δραστηριότητός τους (Γαλλία), στήν Ἑλλάδα ἀφήνεται μόνη τῆς ἡ Ἐκκλησία νά κάνη ὅ,τι μπορεῖ στά πλαίσια βέβαια πού τῆς ἐπιτρέπουν τό Σύνταγμα καί οἱ νόμοι. Καί ναί μέν, ἡ Ἐκκλησία κάνει καί σ'αὐτόν τό τομέα τό καθῆκον τῆς ἐναντι τοῦ Πληρώματος καί τῶν θυμάτων ἡ τῶν οικογενειῶν τους. Ὅμως τά Ψηφίσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καλοῦν τίς Κυβερνήσεις νά δραστηριοποιηθοῦν ἐν προκειμένῳ καί ὄχι τίς Ἐκκλησίες. Στό ἄρθρο Ε', 6 ζητεῖ ἀπό τίς κυβερνήσεις «νά ἐλεγχθοῦν καί νά καταπολεμηθοῦν οἱ παράνομες δραστηριότητες τῶν σεκτῶν μέσα τήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση». Καί στό ἄρθρο Ε', 7 «καλεῖ τήν Ἐπιτροπή καί τά Κράτη μέλη νά ἐπιδείξουν τή μεγαλύτερη δυνατή ἐπαγρύπνηση ὥστε νά ἀποφευχθεῖ ἡ χορήγηση κοινοτικῶν ἐπιδοτήσεων σέ παράνομες ἐνώσεις σεκτῶν». Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν ἀρμοδιότητες τῶν ἀρμοδίων Ἑλληνικῶν Ὑπουργείων, ὅπως φερρεῖται Ἐσωτερικῶν, Δημοσίας Τάξεως, Παιδείας καί Θρησκευμάτων, Γραμματείας Νέας Γενιάς κ.λ.π., τά ὁποῖα πρέπει νά ἀναλάβουν τίς εὐθύνες τους καί μάλιστα ἄμεσα καί οὐσιαστικά.

γ) Τρίτο Ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου (17.2.1998)

Στό τρίτο αὐτό Ψήφισμά του, πού εἶναι σχετικό μέ «τόν σεβασμό τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων», τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ἐπανερχεται στήν ἀπόφασή του τοῦ 1996. Μέ τό ἄρθρο 134 "καλεῖ τά κράτη μέλη νά λάβουν μέτρα, σεβόμενα τίς ἀρχές τοῦ κράτους δικαίου, γιά τήν καταπολέμηση τῶν παραβιάσεων τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀτόμων πού διαπράττουν ὀρισμένες σέκτες στίς ὁποῖες θά πρέπει νά μή χορηγεῖται τό δικαίωμα τῆς σύστασης θρησκευτικῆς ἢ πολιτιστικῆς ὀργάνωσης, πρᾶγμα πού τούς ἐξασφαλίζει φορολογικά πλεονεκτήματα καί κάποια μορφή νομικῆς προστασίας». Μέ τό ἄρθρο του αὐτό τό Ψήφισμα ἀναγνωρίζει, ὅτι μέ τήν ἐγκληματική δραστηριότητά τους πολλές παραθρησκευτικές ὁμάδες παραβιάζουν καί καταπατοῦν τά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί διαπράττουν φορολογικές παραβάσεις.

Ἀπό ὅλα αὐτά τά ἐπίσημα καί τόσο σημαντικά κείμενα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου γίνεται καταφανές ὅτι τό πρόβλημα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκευτικῆς ἔχει, πέραν τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακτήρος του ἡ τοῦ θρησκευτολογικοῦ ἐνδιαφέροντός του καί ἔντονο κοινωνικό χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά ἀποτελέσει ἀπειλή γιά τούς κοινωνικούς θεσμούς, ἀλλά καί γιά τά ἄτομα, κυρίως νέους, τῶν ὁποίων ἡ προσωπικότητα διαλύεται καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματά τους καταπατοῦνται.

Ἄραγε, αὐτά τά κείμενα -Ψηφίσματα δέν εἶναι γνωστά στούς ἀρμοδίους τῆς πατρίδος μας; Κι' ἂν εἶναι γνωστά, τότε ποιά συγκεκριμένα μέτρα λαμβάνονται γιά νά πραγματοποιηθοῦν οἱ ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου;

Ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί τῆς προασπίσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων πολλά πράγματα ἀλλάσσουν καί ἀνατρέπονται στήν πατρίδα μας τελευταῖα καί μάλιστα μέ τρόπους περίεργους. Κινδυνεύομε νά χάσωμε τήν ταυτότητά μας σάν Ἕθνος καί σάν Λαός. Καί σ'αὐτό δέν εἶναι ἀμέτοχες καί οἱ πολυάριθμες καί πολυώνυμες σύγχρονες αἱρέσεις. Βεβαίως, κάθε ομάδα, κυρίως ξενόφερτη, πού δραστηριοποιεῖται στήν πατρίδα μας μέ «θρησκευτικό» προσωπεῖο δέν εἶναι, ὅπως συχνά ἐκλαμβάνεται, καί θρησκεία καί μάλιστα «γνωστή», γιά τήν ὁποία κάνει λόγο τό Ἑλληνικό Σύνταγμα. Ἔχει γίνει πλέον διεθνῶς ἀποδεκτό ὅτι σήμερα υπάρχουν καί ομάδες μέ «θρησκευτικά προσωπεῖα», πού δέν εἶναι θρησκεῖες ἀλλά ομάδες μέ «ἐγκληματική δραστηριότητα» καί μέ καταστροφικές συνέπειες γιά τήν θρησκευτική ἐλευθερία καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν θυμάτων τους –ὅπως ἐπανειλημένα παρατηροῦν τά Ψηφίσματα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου– ἀλλά καί γιά τήν δημόσια τάξη καί ἀσφάλεια. Γι'αὐτές τίς ομάδες τό ἄρθρο 9, παράγραφος 2 τῆς Συμβάσεως τῆς Ρώμης (1950) προβλέπει περιορισμό τῆς «ἐλευθερίας ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ τῶν πεποιθήσεων», μέ τήν λήψη ἀναγκαίων μέτρων στίς περιπτώσεις πού ὑπάρχει κίνδυνος «διά τήν δημοσίαν ἀσφάλειαν, τήν προάσπισιν τῆς δημοσίας τάξεως, ὑγείας καί ἠθικῆς, ἢ τήν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων καί ἐλευθεριῶν τῶν ἄλλων».

Ἐμεῖς, ἐδῶ, στήν μέχρι τώρα Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα, γιατί δέν τηροῦμε τίς ὑποχρεώσεις μας, καί γιατί δέν ἐναρμονιζόμεθα μέ τήν τακτική τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρώπης; Γιατί δέν ἐφαρμόζομε ἐκεῖ πού πρέπει τήν Σύμβαση τῆς Ρώμης, τήν ὁποία ἔχομε ὑπογράψει καί τήν ὁποία τόσο συχνά ἐπικαλούμαστε εὐκαίρως ἀκαίρως γιά τίς λεγόμενες «θρησκευτικές μειονότητες» καί γιατί ἀγνοοῦμε τίς ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στό τομέα αὐτόν, τίς ὁποῖες ὀφείλομε νά ἐφαρμόζομε;

Ὅλα αὐτά δέν εἶναι τουλάχιστον περίεργα;